

РЕШЕНИЕ

№ 5089

гр. София, 26.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 13.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **5880** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Ю. Е., гражданин на К., лично и като законен представител на малолетното ѝ дете С. М. срещу Решение № 4167/20.05.2022 г. на Заместник-председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС (ДАБ), с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 т. 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата им за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Твърди се, че административният орган е изложил бланкетни мотиви, като не е обсъдил наведените от чужденеца доводи и събраните доказателства. Според оспорващата, оспореният акт противоречи на влязлото в сила Решение № 936 от 17.02.2021 г. на АССГ, с което е отменен отказ на Председателя на ДАБ за предоставяне на международна закрила на Ю. Е. и малолетните ѝ деца С. М. и П. М.. Твърди се, че и при новото разглеждане на молбата административният орган не е съобразил висшия интерес на малолетното дете и не е изпълнил дадените от АССГ задължителни указания по прилагането и тълкуването на закона. И. са доводи, че оспореното решение е постановено при съществено нарушение на административно-производствените правила, защото са останали неизяснени много обстоятелства, свързани с бежанската история на чужденката и нейните деца. За жалбоподателката няма възможност и за предоставяне на вътрешна закрила в страната ѝ на произход, защото няма сигурно място, до където той да има достъп и да се

установи, съгласно разпоредбата на чл. 8 от Квалификационната директива. Сочи се, че решението е постановено в противоречие с чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. В подкрепа на изтъкнатите доводи е цитирана практика на Европейския съд по правата на човека.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващата се яви лично и с малолетното ѝ дете С. М.. Упълномощеният от нея адвокат И. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт П. оспорва жалбата.

Делото беше разгледано в присъствие на представител на Дирекция „Социално подпомагане” – К. село, съгласно чл. 15, ал. 6 от Закона за закрила на детето (ЗЗДт), който даде становище.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, становището на ответника и представителя на Дирекция „Социално подпомагане” – К. село и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с молба рег. № УП 1390/22.08.2017 г. до Държавната агенция за бежанците Ю. Е., е поискала предоставяне на закрила са себе си за малолетните си деца С. М. и П. М..

Във връзка с подадената молба е постановено решение № 2027/01.08.2018 г. на Председателя на ДАБ, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на Е. и двете ѝ деца.

С Решение № 936 от 17.02.2021 г., по административно дело № 9176/2018 г. на АССГ, оставено в сила с решение № 7724 от 29.06.2021 г. на ВАС, е отменено Решение № 2027/01.08.2018 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, в частта, в която с него е отказано на Ю. Е. в лично качество и като представител на децата С. М. и П. М. предоставяне на хуманитарен статут.

Преписката е изпратена на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет за ново произнасяне по молбата за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателката.

Дадени са указания да се изяснят всички релевантни за случая факти и обстоятелства, да се обсъдят данните за положението на рускоговорящите в К., здравословното състояние на П. Е., като се извърши преценка за наличието на други хуманитарни причини по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. Посочено е, че следва да бъде съобразен и принципа за осигуряване на най-добрия интерес на детето, установен с Конвенцията на ООН за правата на детето, дефиниран в българското законодателство в § 1, т. 5 от ДР на ЗЗДт и приложим в това производство съгласно чл. 6а от ЗУБ. С оглед спецификата на конкретния случай, при определяне на висшите интереси на децата, които са от първостепенно съображение във всички действия, при произнасянето решаващият административен орган е следвало да извърши преценка на физическите, психическите и емоционалните потребности на децата, опасността или вредата, която има вероятност да им бъде причинена, последиците, които ще настъпят за децата при промяна на обстоятелствата, като се обърне внимание и на принципа за целостта на семейството и да се изложат мотиви в тази насока.

На 07.09.2021 г. с Ю. Е. е проведено интервю, в което същата заявява, че от около две години работи в магазин от веригата „Б.". В К. синът ѝ често се сблъсквал с отрицателно отношение от страна на казахските деца. Имало конфликти. В С. посещава училище, а по-малкото дете ходи на детска градина. Синът ѝ има

здравословни проблеми и му предстоят изследвания. Жалбоподателката потвърждава изложеното по време на предходните интервюта, че причината за напускането на К. са били проблемите на мъжа ѝ, който е бил изнудван от неизвестни лица за пари, във връзка с бизнеса му. Посочва, че не иска да се установят в Русия, защото лицата, които са преследвали съпруга ѝ може да ги открият там.

По преписката е приложен социален доклад, изготвен от Дирекция „Социално подпомагане” – К. село, видно от който, основните права на малолетното дете С. М. не са нарушени и към момента няма преки рискове за психическото и физическото развитие на детето.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Заместник.председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут на Ю. Е. и малолетното ѝ дете, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото са приети справки № МД-246/13.04.2022 г. и № МД-422/08.07.2022 г. относно общото положение в К., спазването на човешките права, положението на руското малцинство и правоохранителните органи.

По време на проведеното по делото открито заседание Ю. Е. изложи самостоятелно бежанската си история.

Малолетното, ненавършило 10 годишна възраст дете С. М. беше изслушано по време на проведеното по делото открито заседание.

Като писмено доказателство беше прието удостоверение за завършен първи клас на С. М., издадено от национално средно училище „С.”.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на Ю. Е. на 13.06.2022 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 21.06.2022 г. (вх. № 23265), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че Ю. Е., гражданин на К., лично и като законен представител на малолетното ѝ дете С. М. не е доказала наличието на предвидените в чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата ѝ за предоставяне хуманитарен статут.

В оспореното решение са обсъдени обстоятелствата, съдържащи се в съставените от международна дирекция при ДАБ справки, относно общото положение в К., най-вече в светлината на протестите от зимата на 2022 г., спазването на човешките права, нивото на здравеопазване, състоянието на икономиката и т.н., като е направено заключение, животът на оспорващата и на малолетното ѝ дете няма да бъдат поставени в опасност, в случай на връщането им в К.. Липсват и данни, от които да се направят изводи, че обстановката в К. достига прага на безогледно насилие по смисъла на чл. 15 от Директива 2011/95.

При проведеното поредне интервю жалбоподателката сочи, че не е имала проблеми с

официалните власти, а като причина за напускането на страна изтъква заплахите към съпруга ѝ от лица, които са го преследвали и са го изнудвали във връзка с бизнеса му. От друга страна, настоящият съдебен състав намира, че административният орган не е изпълнил дадените му в решенията на АССГ и на ВАС указания да обсъди обстоятелствата касаещи висшия интерес на малолетното дете. Посочено е единствено, че в случая висшия интерес на детето би бил защитен най-добре, ако то остане при родителите си, т.е. ако бъде запазена семейната среда.

В Конвенцията на Организацията на обединените нации (ООН) за защита правата на детето е използван терминът "висш интерес" на детето, който описва благосъстоянието на децата, което е определено от много широк кръг обстоятелства като: възраст, ниво на зрялост, роля на семейството, социални и културни норми и очаквания, а също така индивидуалната история и опит на детето. Не може да бъде прието, че висшият интерес на детето е обективен факт. Няма препоръчителни определения, които са приложими универсално към всяко дете и във всеки контекст. Възможни са много схващания при определянето на висшият интерес на детето. Съществуват четири взаимосвързани измерения за оценка на висшият интерес на детето: 1/изпълнението на Конвенцията за правата на детето; 2/съобразяване с гледната точка на детето; 3/цялостен подход за оценка на висшият интерес; 4/съобразяване с краткосрочните и дългосрочните интереси на детето. В случаите когато различни права на детето влизат в конфликт помежду си, като например правото на образование и на адекватен стандарт на живот, висшият интерес на детето трябва да има ролята на междинен принцип. Може да възникнат и справедливи конкуриращи се помежду си претенции между различни групи: между родители и деца, между отделни деца и по-голяма група от деца или между дете и неговата общност или обществото, в което живее. При оценяване на висшия интерес на детето трябва да се има предвид запазване на неговото здраве и безопасност, както и правото му да поддържа редовно лични отношения и преки контакти с двамата си родители.

В глава втора "Права на детето" на Закона за закрила на детето (ЗЗДт) се съдържат разпоредби относно: право на закрила - чл. 10, закрила срещу насилие - чл. 11, закрила на личността на детето - чл. 11а, право на изразяване - чл. 12, право на информиране и консултиране - чл. 13, защита на религиозни убеждения - чл. 14, участие в процедури - чл. 15, зачитане на родителите, настойниците, попечителите и другите членове на обществото -чл. 15а, тайна на информацията, засягаща детето - чл. 16 и т.н.

В ЗЗДт липсва изрична защита на правото на детето на благоденствие и социално развитие, поради това съдът намира, че следва да анализира някои разпоредби на Конвенцията на ООН за защита правата на детето.

Съгласно чл. 3, пар. 1 на Конвенцията висшите интереси на детето са първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи. В коментара на конвенцията на комитета по правата на детето (CRC/C/GC/12 29 май 2013 г.) се посочва, че член 3, параграф 1 има за цел гарантиране на разглежданото право във всички решения и действия, отнасящи се до децата. Това означава, че първостепенно съображение за всяко действие, свързано с дете или деца, трябва да бъдат най-добрите интереси на това дете или деца. Смисълът на думата „действие“ не включва само решения, но и всички актове, поведение, предложения, услуги, производства и други мерки. Бездействието, непредприемането на действия и пропуските също са

„действия“ – например когато социалните служби не предприемат действия за защита на децата от неполагане на грижи или малтретиране. Всъщност всички действия, предприети от една държава, по един или друг начин засягат децата. Това не означава, че е необходимо всяко действие, предприето от държавата, да включва пълен и официален процес на оценка и определяне на най-добрите интереси на детето. Ако обаче дадено решение ще окаже съществено въздействие върху дете или деца, е уместно по-високо ниво на защита и подробни процесуални правила за съобразяване с най-добрите интереси на това дете или деца. Следователно по отношение на мерките, които не са пряко насочени към детето или децата, би било необходимо изразът „отнасящи се до“ да се изясни в светлината на обстоятелствата по всеки отделен случай, за да може да се прецени влиянието на действието върху детето или децата.

Според чл. 3, пар. 2 от Конвенцията, държавите – страни по нея се задължават да осигурят на детето такава закрила и грижи, каквито са необходими за неговото благосъстояние, като се вземат предвид правата и задълженията на неговите родители, законни настойници или на другите лица, отговорни по закон за него, и за тази цел те предприемат всички необходими законодателни и административни мерки. В този смисъл, задължението на държавите надлежно да се съобразяват с най-добрите интереси на детето е комплексно и обхваща всички обществени и частни институции за социално подпомагане, съдилища, административни и законодателни органи, включващи деца или отнасящи се до тях.

Понятието за най-добрите интереси на детето е сложно и неговото съдържание трябва да се определя поотделно за всеки случай. Именно чрез тълкуване и изпълнение на член 3, пар. 1 и пар. 2 в съответствие с останалите разпоредби на Конвенцията, административните органи и съдилищата следва да изяснят понятието и да го приложат конкретно на практика. Съответно понятието за най-добрите интереси на детето е гъвкаво и приспособимо. То следва да се адаптира и определя индивидуално, според конкретното положение на съответното дете или деца, предвид индивидуалната им среда, ситуация и нужди. При индивидуални решения най-добрите интереси на детето трябва да се оценяват и определят в светлината на конкретните обстоятелства около съответното дете. За колективни решения – например от законодателя – най-добрите интереси на децата като цяло трябва да се оценяват и определят в светлината на обстоятелствата на конкретната група и/или децата като цяло. И в двата случая оценката и определянето следва да се извършват при пълно зачитане на правата, съдържащи се в Конвенцията и факултативните протоколи към нея.

Важен елемент, който трябва да се вземе под внимание, е уязвимото положение на детето, например ако то има увреждане, принадлежи към малцинствена група, ако е бежанец или търсещо убежище лице, жертва на малтретиране, живее на улицата и пр. Целта на определянето на най-добрите интереси на дете или деца в уязвимо положение следва да бъде свързана не само с пълното ползване от всички предвидени в Конвенцията права, но и с останалите норми в областта на правата на човека, отнасящи се до такива специфични ситуации, например като тези в обхвата на Конвенцията за правата на хората с увреждания, Конвенцията за статута на бежанците и др., както и без съмнение нормите на първичното и вторичното право на ЕС, регулиращи Общата европейска система в областта на убежището.

Съгласно т. 18 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС на Европейския Парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на

граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (наричана за краткост по-надолу само Директивата), „Висшият интерес на детето“ следва да има първостепенно значение за държавите-членки при изпълнението на настоящата директива, в съответствие с Конвенцията на Организацията на обединените нации за правата на детето от 1989 г. При определяне на висшия интерес на детето държавите-членки следва да обръщат особено внимание на принципа за целостта на семейството, благоденствието и социалното развитие на непълнолетното лице, на съображения, свързани със сигурността и безопасността, както и на мнението на непълнолетното лице, в зависимост от неговата възраст или степен на зрялост.

По силата на чл. 20, пар. 3 и пар. 5 на глава VII от Директивата, уреждащ съдържанието на правото на международна закрила, при изпълнението на настоящата глава държавите-членки вземат предвид особеното положение на уязвимите лица, като например непълнолетни лица, непридружени непълнолетни лица, лица с увреждания, възрастни хора, бременни жени, самотни родители, придружени от непълнолетните си деца, жертви на трафик на хора, лица с психични разстройства и лица, които са били подложени на изтезания, изнасилване или други тежки форми на психологическо, физическо или сексуално насилие. Висшият интерес на детето е първостепенно съображение за държавите-членки при изпълнението на разпоредбите на настоящата глава относно непълнолетните лица.

Вземайки предвид цитираните по-горе норми от правото на ЕС и международното право, съдът намира, че по отношение на разглеждания казус могат да се направят изводи в следните насоки.

Безспорно е, че Ю. Е. е майка на малолетното дете С. М. и на непълнолетното дете П. М.. Те са напуснали К. през 2017 г. и от тогава са се установили в България. Към настоящия момент на настанени в РПЦ на ДАБ, [населено място].

В съответствие с чл. 15, ал. 2 от ЗЗДт, по време на проведеното по делото открито заседание, беше изслушано малолетното, ненавършило 10 години дете, С. М., в присъствието на социален работник – представител на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село. Следва да се отбележи, че детето отговаряше на въпросите на съда на български език, без помощта на преводач, което сочи, че детето се е адаптирало достатъчно добре в социалната среда. То посочи, че е на осем години и живее в общежитието с майка си, баща си и брат си. Не помни как е дошла в България и от коя страна е дошла. Ходи на училище, където има приятели, с които си играе в училище. През ваканцията чете книги на български. Брат ѝ също знае български. Харесва ѝ в училището, харесва ѝ и в България. Знае, че страната откъдето идват мама и татко се казва К.. Няма спомен от времето, когато е живяла там. Знае, че там има баба, чичовци и лели, но не се е чувала с тях.

Ю. Е. също даде обяснения, посочвайки, че има само гражданство на К.. Когато е дошла в България детето ѝ било само на три и половина години. През тези пет години то е посещавало детска градина, подготвителна група и

сега е завършило първи клас в българско училище, с отличен. Жалбоподателката има още едно дете, което е непълнолетно, то също е в България и посещава българско училище. В К. има роднини, но не поддържа връзка с тях. Научила е български език на ниво, даващо ѝ възможност да контактува с клиентите в магазина, където работи. Напуснали са К. заради заплахите към съпруга ѝ. Не са подавали жалба в полицията, защото там има много голяма корупция. Ако се върнат в К. нямат собствено жилище, нямам квартира, няма къде да отидат. Към децата ѝ в България няма враждебно отношение, а връстниците им в училище се отнасят добре с тях. Те имат приятели, с които общуват извън училище.

Съдът не може да не кредитира дадените от детето С. М. обяснения. Младата му възраст прави лъжливите или прикрити изявления малко вероятни. Същите, разгледани в съвкупност с тези на майката, дават възможност да се направи извода, че малолетното дете, на което също е отказано право на предоставяне на международна закрила, се е адаптирало добре в училищната и социалната среда в България. Знае перфектно български език, завършило е с отличие първи клас и не е попаднало в състояние на изолация и маргинализация.

Връщането и на двете деца в К., където те не познават никого, нямат социални и роднински, а малкото дете няма запазени никакви спомени, безспорно би се отразило изключително негативно на психичното им състояние и не би било в съответствие с техния висш интерес.

В този смисъл е и даденото от представителя на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село становище по време на проведеното по делото открито заседание. Според изложеното, социалният работник е на мнение, че детето има изграден социален кръг в страната, харесва му да остане тук и в негов интерес ще е да останат в страната. Ако се върнат в К. детето може да бъде стресирано. Смяната на социалната среда в такава възраст, според опита на представителя на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, би се отразило негативно на неговата социална психика, тъй като детето е на осем годишна възраст. То би засегнало неговата емоционална психика, защото ще засегне изградените връзки в страната, където е намерило приятели и се е установило със своите родители. Ако не поддържа връзка с близки и роднини в К. има вероятност то да се почувства самотно. В случай, че се върнат в К., детето ще се наложи да смени училището и средата си и ще трябва да му се обясни ясно защо трябва да напусне страната, в която му е харесвало и защо трябва да смени обстановката, след като тук се чувства добре.

Изложеното мотивира съдът да приеме, че оспореното решение е в разрез с „висшия интерес“ на двете деца.

Както беше посочено по-горе при оценката на висшият интерес на детето, следва да се преценят в съвкупност и пълнота следните критерии: 1/изпълнението на Конвенцията за правата на детето; 2/съобразяване с гледната точка на детето; 3/цялостен подход за оценка на висшият интерес; 4/съобразяване с краткосрочните и дългосрочните интереси на детето.

При оценяване на оценката на тези критерии трябва да се има предвид запазване на здравето и безопасността на детето и правото му да поддържа редовно лични отношения и преки контакти с двамата си родители.

В разглеждания казус безспорната гледна точка и желание на С. М. е да остане в България, защото тук ѝ харесва, изградила е връзки в извънсемейна социална среда (училище) и се чувства спокойна и необезпокоявана. Същата няма нито спомен, нито поддържани връзки с роднини и приятели в К. и връщането ѝ в една напълно непозната и неразбираема за нейните изградени представи социална и културна среда ще се отрази отрицателно на психическото ѝ състояние, каквото е и мнението на социалния работник. В тази връзка съдът намира, че краткосрочните и дългосрочните интереси на С. М., преценявани в контекста на очертаните по-горе критерии за нейния висш интерес, налагат извода, че тя не следва да бъде извеждана от страната, което би се случило, ако оспореното решение влезе в сила. По тази причина съдът намира, че на малолетното дете следва да бъде предоставен хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, т.е. по причини от хуманитарен характер.

Необходимостта и правото на детето да поддържа преки контакти с родителите си, предпоставя основание за предоставяне на хуманитарен статут на същото основание и на неговата майка Ю. Е..

Вземането предвид на „висшия интерес на детето“, в споровете за предоставяне на международна закрила като основен критерий за преценка на основателността на жалбите срещу откази за предоставяне на такава закрила е застъпено и най-новата практика на ВАС по сходни случаи (*Решение № 4375 от 10.05.2022 г. на ВАС, Четвърто отделение, по дело № 758 от 2022 г.*).

За пълнота съдът намира, че следва да отбележи, че не приема за основателни, изтъкнатите от административния орган в оспореното решение мотиви, относно това, че най-вероятната причина за търсенето на международна закрила от страна на жалбоподателката и малолетното ѝ дете е от икономически характер.

Вярно е, че според цитираните по-горе справки в момента в К. се наблюдават интензивни миграционни процеси към Руската Федерация, които са двупосочни. Същите най-често са с икономически генезис.

В случая, според изложеното от Ю. Е. по време на проведените интервюта, семейството не е имало икономически затруднения. Тя е работила, а съпругът ѝ е имал собствен бизнес. От друга страна в справките е посочено, че сред основните причини за избухването на протестите през януари 2022 г. са проблеми, свързани със спазването на човешките права и върховенството на закона. Това обстоятелство, признато от самия административен орган, е косвено доказателство в подкрепа на достоверността на изтъкнатата от жалбоподателката причина за напускането на К. от цялото семейство, а именно проблемите на съпруга ѝ, свързани с изнудване от страна на най-вероятно престъпни групи и лица. Констатираните проблеми от международните наблюдатели, касаещи спазването на върховенството на закона в К., сочат развитие на корупция и нарушаване на основни права и свободи. Това обстоятелство обяснява и причината, поради която Е. и съпругът ѝ не са се обърнали към полицията, където според тях корупцията е особено силна.

Изложеното мотивира съда да приеме, че при евентуалното връщане на семейството в К., проблемите му вероятно ще се задълбочат, което би поставило под въпрос неговото единство, което е безспорно в разрез с висшия интерес на децата, според цитираните по-горе критерии.

В заключение е необходимо да се отбележи и неоснователността на довода за възможността на жалбоподателката и двете ѝ деца да потърсят убежище в Русия като трета сигурна страна и най-вече поради руската им етническа принадлежност.

Независимо от руския си произход оспорващата и малолетното ѝ дете, нямат юридическа връзка с Руската Федерация. Същите нямат и роднински, културни и икономически връзки с тази страна. Както беше изтъкнато по-горе в обстановката в К. не предполага наличие за предоставяне на хуманитарен статут на някое от основанията, посочени в чл. 15 от Директива 2011/95, поради което Русия не би могла да бъде трета сигурна страна. Основанията за предоставяне на хуманитарен статут в случая са свързани най-вече със защитата на „висшия интерес“ на детето. Предоставянето на такава защита в Русия, предвид на общоизвестните данни за спазването на човешките права и икономическата ситуация там, е най-малкото съмнителна. При така установените обстоятелства, защитата на висшия интерес на децата и по-конкретно на правото им на закрила и благосъстояние, гарантирано от Конвенцията за правата на детето, в момента би се осъществила най-пълноценно, чрез предоставянето на хуманитарен статут на семейството в Република България.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата следва да бъде уважена.

Делото е необходимо да се върне като преписка на Заместник-председателя на ДАБ за постановяване на ново решение, по направеното от Ю. Е., гражданин на К., лично и като законен представител на малолетното ѝ дете С. М. искане предоставяне на международна закрила, с което при вземане на висшия интерес на децата, в контекста на изложените в мотивите на настоящето решение аргументи, да се предостави хуманитарен статут на посочените основания.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ю. Е., гражданин на К., лично и като законен представител на малолетното ѝ дете С. М. Решение № 4167/20.05.2022 г. на Заместник-председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС (ДАБ), с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 т. 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата им за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

ВРЪЩА делото като преписка за ново произнасяне, при спазването на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.

